

**Javaslat a
„[nemzeti érték megnevezése]”
[települési/tájegységi/megyei/külhoni magyarság] értéktárba történő felvételéhez**

Készítette:

Kerecsényi Zoltán (név)

Kerecsényi Zoltán (aláírás)

Pápa, 2018. Szept. 27. (település, dátum)

(P. H.)

I.
A JAVASLATTEVŐ ADATAI

1. **A javaslatot benyújtó (személy/intézmény/szervezet/vállalkozás) neve:**
Kerecsényi Zoltán (pápai önkormányzati képviselő, az „Elsősorban pápai” Városbarát Egylet ügyvivője)

2. **A javaslatot benyújtó személy vagy a kapcsolattartó személy adatai:**
Név: **Kerecsényi Zoltán**
Levelezési cím: **8500 Pápa, Szt. István út 6.**
Telefonszám: **06 89 311 166**
E-mail cím: **elsosorbanpapai@gmail.com**

II.
A NEMZETI ÉRTÉK ADATAI

1. **A nemzeti érték megnevezése: Nagy László költő pápai emlékezete**

2. **A nemzeti érték szakterületenkénti kategóriák szerinti besorolása**
 agrár- és egészség és életmód épített környezet
élelmiszergazdaság
 ipari és műszaki kulturális örökség sport
megoldások
 természeti környezet turizmus és vendéglátás

3. **A nemzeti érték fellelhetőségének helye: Pápa város**

4. **Értéktár megnevezése, amelybe a nemzeti érték felvételét kezdeményezik**
 települési tájegységi megyei külföldi
magyarság

5. A nemzeti érték rövid, szöveges bemutatása, egyedi jellemzőinek és történetének leírása:

Nagy László költő pápai emlékezete

„...A Pápai Református kollégium rajztermében – négy-öt diákművész képei közt – még most is látom a rajzait, vízfestményeit. Fák, lovak, lombok mögé bújt vízimalmok a képeken. A várost átszelő Tapolca zöld elevensége. Az otthoni udvar, kocsival, tyúkokkal. Aztán a Somló pompás és fennkölt magánya, a síkságról nézve. Közben látom őt magát is, megválthatatlan ütemben ballag a Jókai utcán, a Csóka vendéglő felé, de csak bizonyos távolságból láthatom, hiszen idősebb nálam, »fölöttem jár«, ráadásul kereskedelmista, és ő már »híres fiú«. A rajztanárunk, A. Tóth Sándor Mórocz Sándorral, Rohonczy Jánossal együtt az ő nevét is emlegeti. Forróság önt el, ha közülük bármelyik mellett elmegyek vagy megállhatok. Festeni, rajzolni, sajnos nem tudok, de a matematika s a költészet néha megkötyagosít, és ilyenkor a hullámokban érkező sugalmak révén egyenrangúnak érzem magamat mindenkivel... Az egykori – művészek közelében támadt – izgalom átváltozott bennem megrendüléssé, vallásos áhítattal kezdtem tisztelni az önpusztító alkotókat...” – emlékezik vissza diákkorára és egykori iskolatársára, költőtársára, Nagy Lászlóra Csoóri Sándor a Szárny és piramis című posztumusz-kötetben.

Nagy László igazából nem is költőnek, hanem – Csoóri fenti emlékezéséből is kitűnik – festőnek készült még kezdetben Pápan: „Érdekelt a képzőművészet, költészet is, de festő akartam lenni... Lógva az iskolából festeni jártam a város szélére. Forró szélben hullámozott a rozs. Hanyatt fekvé a réten, a felhőket néztem, akkor lépett fejemen át egy szép cigánylány...”

Gyermekkorának, felnövekedésének meghatározó helye Pápa. Nyolc éven át, 1938-tól 1945-ig ide köti az élet.

Egy nehéz korban, 1925. július 17-én a Bakony alján, Felsőiszkázon látja meg a napvilágot. Elszegényedett, adóssággal küszködő középparaszt sors a családjáé, éjjel-nappal dolgoznak „a földdel a földért”. A kis László gyermekként pásztorkodik – az iskolából sokszor kikéri apja –, futkosik a kanász helyett, ő kíséri az először a mezőre menő kiscsikót is. A vidéki, falusi világ minden porcikájába beleivódik. Figyelemmel kíséri a falusi mesterembereket, együtt él a természettel, és a falu népi hagyományjaival. Saját maga barkácsolja, találja ki játékeit, munkálja meg a fadarabot, fon ostort, „ekecsöl” koresolyát. A Somló-hegy vidéke babonás vidék, sok mese, monda, ősi ritmus és dallam száll apáról fiúra: „...Átkozott és babonás konzervált őskori szokások közé születtem a Bakonyalján. Ott nevelődtem mesék és balladák közt, a bájolók parancsoló ritmusában, a házra támadó regöséneknek niagarájában. Verseim néhány vonása innen való... A mesét úgy fogtuk föl, mint valóságot, éppen ezért féltünk is. Ha zúgott nálunk a kémény, a szélső házban laktunk, akkor mindjárt az ördögökre gondoltam. Boszorkány hírében állt a faluban néhány ember, asszony, ezekre is félelemmel néztem. Félttem a gyerekekvő disznótól, meg a haláltól. Apám, ha a mezőn feledte, mondjuk a kaszáját, akkor, ha elmentem érte későn, félttem, hátha találkozom ilyen alakokkal, esetleg egy másik kaszással, a halállal. Hatéves lehettem, mikor elaludtam a réten a marhák mellett őrizés közben egy dombocskán, amit apám kis börcnek nevezett. Alkonyatkor ébredtem föl – már tudom, az alkonyati ébredés szomorú –, hirtelen arra gondoltam, hogy meg kell halnom. Sirtam, bögttem, ordítottam, kikeltem teljesen magamból, még az állítok is bámultak rám...” – emlékezik.

Alig tízéves, amikor valóban élet és halál közé kerül. Egy nyári napon, a tehének őrzése közben belázasodik, félrebeszél, a bal lábát kegyetlenül fájlalja. Későn kerül csak orvoshoz. A pápai orvosok le akarják vágni a lábát, de szerencsére rokonai segítséggel egy fővárosi klinikán megmentik az életveszélyes csontvelőgyulladásból, azonban élete végéig járógéppel tud majd csak járni. Nem

csoda, ha a betegség megviseli a fiút, s az iskolát is alig tudja folytatni. Anyai nagyanyja vállalja a faluról, Nyárádról való beköltözést a városba, Pápára; – vállalja, hogy ott egy kis bérelt lakásban unokáit gondozni fogja, köztük Lacit is. Az édesanyában, Vas Erzsébetben a kezdettől fogva élt a polgárosodás, a művelődés igénye. Szorgalma, tehetsége révén értelmiségi is válhatott volna belőle, ha nincs az első világégés, ahol apja el nem esik, s ha a szűkös anyagiak nem parancsolnák egy életre a paraszti élet mellé. Ha önmagának nem is sikeredett továbbtanulni, ezt a lehetőséget azonban nem kívánta elzárni saját gyermekei elől.

A maga polgáriasult, bakonyi-népi konzervativizmusával, felekezeti sokszínűségével, számtalan iparosával, kézművesével megáldott jellegzetes Pápa városa jó „termőtalajnak” bizonyul. A városszél szegényes, falusias Zöldfa utcájának kicsiny, vizes szobácskájából két poéta is kirepülhet majd...

A fiútestvér, Ágh István emlékezik: „...Beírtak a zárda óvodájába és utálkoztam, mert az apácák még egy koszos, eltévedt, csipás kismacskát is összecsókolgattak. Lehet, hogy ez az a macska nem is volt koszos, lehet, hogy az apácákat nem szerettem. Kis tízórais kosaramat vállamra akasztotta a nagymama és Herz Vera, aki igazi városi lány volt, tapasztalt óvodás kísért el, ráakaszkodva mentünk a zárda felé, odaértünk valami rózsaszín épülethez, aminek olyan hosszú folyosói voltak, mint a pokol tornácának, s végükön látszott egy csöppnyi fény. Ahogy mentünk az utcán, apró házak előtt szakállas öregemberek ültek, féltem attól a rengeteg szőrtől, Vera azt mondta, zsidók. Katonák énekeltek a teherautókon. Emlékszem egy rendőrrre is, nagyon megtetszett a kardja, meg emlékszem a templom belsejére, színes fény világított az Anna-templomban, nagy csend volt, s a nagymama megszidott, mert hangosan beszéltem...”

Nagy László 1938. szeptember 1-jén lépi át az államilag segélyezett pápai, római katolikus polgári fiúiskola kapuját. De nemcsak az iskola, a második világégés is kezdetét veszi. A csendes, főleg magányra vágódó fiú fest. rajzol, a kis pápai ház padlásfeljáróján ücsörögve mészlik a világ dolgain, vagy az utcai lámpafénynél olvasgat. Egykori osztálytársai – a közelmúltban elhunyt – Huszár János Apáczai-díjas tanár úr gyűjtésének köszönhetően az 1980-as években a Veszprém megyei újság hasábjain ekképp idézték fel alakját:

„...Elgondolkodtam azon, hogyan válhatott abból a fiúból, aki gyermekkorában olyan zárkózott volt, olyan nehezen megközelíthető, nehezen barátkozó, ilyen nagy irodalmi személyiség. Csodálkoztam azért is, mert az iskolában az önképzőkori üléseken rajzokkal szerepelt, nem irodalmi alkotásokkal. Pedig abban az időben az volt tényleg nagyobb dicsőség, ha valaki verset tudott írni. Amikor a fogalmazások közül a kiváló dolgozatokat szokta felolvasni az osztályfőnökünk, Bihari Artúr tanár úr, akkor fel-felfigyeltünk egy-egy munkájára, mely a mintadolgozatok között szerepelt...” (Wagenhoffer Károly)

„...Majd mindig rajzolt. Legszívesebben egy-egy háziállatot varázsolt percek alatt a papírra. Egy-két vonallal igen jellemzően tudta bemutatni a lovak mozgását, fejtartását, szépségét. Rajzórán hamar végzett a kiadott feladattal, utána kedvtelve rajzolgatott... Tanárai előtt becsülete volt, de ez nem a testi hibája miatti részvétből eredt. Tehetségét, szorgalmát, szerénységét becsülték, és bizonyára valamit megéreztek a benne rejlő tehetségből is. Nem a költői képességet, erről akkor sem nekünk, sem tanárainknak fogalmunk sem volt, bár emlékezetem szerint ő is részt vett az akkor szokásos rímfaragásokban. Akkoriban a tehetségek felfedezése és gondozása az önképzőkörök feladata volt. Sok, szép önképzőkori ülésre emlékszem, melyen ő is szerepelt, és komoly sikert aratott rajzaival... Nagy László vallásosságáról a szakirodalom hallgat. El kell mondanom, hogy ő hívő fiú volt, a Mária-kongregációnak nevezett egyházi diákegyesületben tisztséget is viselt. A börtön szigorúan betartotta, pénteken soha nem fogyasztott húsfélét. Erősen kötődött hitoktatójához, a diákok között egyébként is nagyon népszerű Némon Jánoshoz, aki vallásos tárgyú rajzaiért gyakran megdicsérte...” (Kiss Géza)

Aztán 1941 szeptemberétől, a polgári iskolától az alig egy utcányira magasodó, híres Pápai Református Kollégium épületébe, a kollégium kereskedelmi iskolájába vezet Nagy László útja. Az itt tanító, neves avantgarde festőművész, A. Tóth Sándor kezdi felébreszteni benne igazán a tehetséget, s majd később az ő biztatására iratkozik be az Iparművészeti Főiskola grafikus szakára is. De A. Tóth nemcsak a képzőművészethez ért, nemcsak emiatt rajonganak érte pápai tanítványai. Lelkes cserkészparancsnokként a Bakony, illetve a Balaton környékének szépségeivel is megismerteti diákjait egy-egy általa szervezett kiránduláson, no meg Bartókkal, Kodálllyal, amikor a tábortüzeknél előszeretettel tanít mindenkit népdalokra is.

Ekkortájt, a felserdülő Nagy Lászlót egyre jobban kezdik érdekelni a körülötte lévő viszonyok, egyre több kérdés, kétely merül fel benne. *„Istennel függő, pörlekedő viszonyban voltam sokáig...”* – írja később. 1941 karácsonya közeledtével az egyik pápai kirakatban meglátja a tragikus sorsú, immár négy éve halott József Attila verseskötetét. Ettől aztán szinte minden megváltozik. *„Álmodott vele, dolgozott érte”,* nem volt számára akkor áhítottabb könyv a karácsonyi kirakatban, mint *„az a sötétzöld táblás, arany címbetűs József Attila”.* *„A Kollégiumból naponta odavonzott magához, s minél többször meglátogattam, annál inkább akartam...”* Végül sikerül megszereznie; eladja érte két vízfestményét, és eljár egy helyi keramikushoz színezní sok *„Mária-szemöldököt, Jézuska-rózsaszínt, szamár-szürkét”,* hogy a könyv ára összejöjjön: *„...A Szappanosvíz című versnél nyitottam ki – elsápadva a csalódástól. Rímes verset láttam, holott már felkészültem rengeteg szabadversre. De olyan varázsuk lett a kötött formáknak is, hogy pillanat alatt megragadtak bennem... Hamarosan beragasztottam a könyvbe két fényképet, a húszéves ifjút és a legutolsót, azt a megtört, napszámosarcút. S körülfestettem mind a kettőt hemzsegő aranykigyókkal...”*

Katonazubbonyban kezd bejárni a Kollégiumba, akárcsak öt megelőzve száz évvel Petrovics-Petőfi Sándor. Ő is eljár a Képzőtársaság üléseire, majd a város tekintélyes irodalmi egyesületébe, a Jókai Körbe. Az egyik irodalmi ankéton itt hallja először személyesen Veres Pétert, – mitsem sejtve arról még, hogy majd pár év múlva ő lesz az, aki mint fiatal költőre igazán elsőként felfigyel.

A kereskedelmi második osztályában már az irodalomé lesz nála a főszerep. Egyik ekkori osztálytársa, Polgár István így vall erről:

„...Másodikos korában már azt is felfedeztük, hogy rendkívüli módon vonzódik az irodalomhoz, a költészethez, és a történelem kérdéseire. A többi tantárgyat nem nagyon szerette. Felelés közben fejét föltartva, szőke haját hátracsapva, gyakran elhallgatott, elgondolkozott. Jellegzetes mozdulata volt az is, hogy ujjával fésülte, igazgatta dús haját. Ezt alkalmam volt megfigyelni, hiszen az előttem levő padban ült Lengyel Pista barátjával, akit mindnyájunk közül a legjobban szeretett. Ez a fiú a Felvidékről került hozzánk, vele gyakran beszélgetett irodalmi kérdésekről. Lengyel Pista kis füzeteket is hozott, melyek a felvidéki magyar írók műveit tartalmazták. Nagy Lacit mindez szenvedélyesen érdekelte. Miután előttem ültek, gyakran hallottam, hogy az olvasottakról vitatkoznak, beszélgetnek. Úgy harmadikos korában észleltük, hogy verseket is ír. Csak nagy ritkán mutatott meg ezekből egyet-egyet...”

Kisalakú papírlapokból összefűzött, zsebrevágható füzetkébe írogatja verseit, fő ihlető témája a szerelem és a kételkedéssel vegyes Isten-hit, melyek alaphangjai vélhetően olvasmányélményei, valamint Ady Endre, József Attila, Sinka István és az iskolai időszakok alatt megismert zsoldárok által eredeztethetők. Az irodalom szeretetét, a rímek világát azonban beárnyékolják a háborús történések. Sok keserűségben, nélkülözésben lesz része, az iskola is hadikórházzá alakul, több társa a frontra indul, volt polgári iskolás osztályfőnökét, Bihari tanár urat családjával együtt Auschwitzba deportálják. Nagy László szerencsére beteg lába miatt megússza a katonai vagy levante szolgálatot. Hazamenve a szülőfaluba ő is segédkezik a gyújtóbombáktól leégett házaknál, segíti temetni a halottakat, menekíteni az állatokat. Iszonyatos lehet ez az 1944-es Magyarország; nem csoda, ha

„borzas lélekről”, „kínhalálról”, „utálatról” ír *Már itt kuksolok* címet viselő, Pápán született költeményében...

1945 tavaszán törmelékhalmonokon indul meg újra az élet. Készül az érettségire. A pápai Ó-kollégium udvarán, „*a nagy fa alatt érettségiztek, a püspök is ott volt a bizottságban...*”- idézi a hét évtizeddel ezelőtti nagy napot Bella nővére. Tabló helyett emlékül csak egy kis csoportkép készül róluk a mára már legendássá vált pápai tanáregyeniségek – köztük Rab István és Trócsányi Dezső – társaságában.

Az érettségit követő egy évet odahaza, Iszkázon tölti. Álmában sem gondolja, hogy az ekkor nehezen meginduló ország milyen különleges jövőt tartogathat a számára. 1946 nyarán pár forinttal a zsebében csavarog az ismeretlen pesti utcákon, mígnem megpillant egy kézírásos táblácskát egy romos ház bejáratán: Dózsa György Népi Kollégium. Beljebb megy, egy-két vaságy, rajtuk néhány fiatalember heverészik, de szemükből árad a bizalom, a remény. Elhatározza, hogy velük tart. Ezután már messzire viszi az útja az egykori pápai diákok: Budapest, Szófia és a halhatatlanság felé...

6. Indoklás az értéktárba történő felvétel mellett:

Nagy Lászlónak is az az „áldott pápai láng” világított útjára, mint egykoron szintén oly sok ismertté lett hajdani pápai diákéra; – úgy, ahogy az ugyancsak festőnek készülő Jókainak, vagy a költőnek készülő Orlyainak is. Bizony, Pápán lehet valami, ami mindenkit átfőrnél, s az igazi útra térít... Csodálatos dolog az, hogy annyi jeles, híres-neves magyar irodalmi személyiség származik Pápa és vidékéről, vagy kötődik valamilyen formán szülővárosunkhoz és környékéhez, akiket mind a mai napig idézhetünk-megidézhethetünk. akik annyi sok mindent adtak ennek a tájnak, ennek a hazának, a magyarságnak. A Pápa mellett, Vanyolán 210 éve született Vajda Péter után, a városban jó 175 éve diákoskodó Petőfi Sándor és Jókai Mór után mintegy száz esztendőre újra szép, tündöklő „csillagok” emelkedtek innen, Pápáról: Nagy László és Csoóri Sándor. Akár száz évvel korábban Petőfi és Jókai, akik itt ismerkedtek össze egymással és kötöttek barátságot, ugyanitt, száz évvel később, Nagy László és Csoóri Sándor is itt, Pápán találkoztak össze és lettek jó barátok, s erre emlékeznünk és büszkének kell lennünk!

Ahogy a XIX. század legnagyobb, Pápáról költőként indult irodalmárára, Petőfi Sándorra, úgy a XX. századi magyar irodalom Pápáról indult legnagyobbjára, Nagy Lászlóra, pápai kötődéseire, útba indulására, emlékeire fontos újra és újra felhívni a figyelmet, fontos azokról kortársainknak és a fiatalabb nemzedékeknek beszélni. Nagy László is pápaiságunkhoz tesz hozzá. lokális emlékezeti és szellemi kötődéseinek fenntartása és továbbörökítése elengedhetetlen, fontos feladat!

Nagy László az egyetemes és a magyar líratörténet mítoszokat és folklórt integráló áramlataiba illeszkedő költészetéből már életében több mondat, verssor szállóigévé vált. Egy verse, az 1957-es *Ki viszi át a szerelmet* című teljes egészében azzá vált, talán manapság is ez a legismertebb műve.

Vasy Géza irodalomtörténész összegzi róla: „*Ki teszi azt, amit én, a költő, ha meghalna, ha nincs költészet? A két lezáró mondat állítása pedig az: Ki, ha nem én, s a hozzám hasonló! Vagyis a költői lét értelmére rákérdező vers válasza: a társadalomnak szüksége van a költőre és a művére.*”

Nagy László
Ki viszi át a szerelmet

Létem ha végleg lemerült
ki imád tücsök-hegedűt?
Lángot ki lehel deres ágra?
Ki fészül föl a szívárványra?
Lágy hantu mezővé a szikla-
csípőket ki öleli sírva?
Ki becéz falban megeredt
hajakat, verőereket?
S dül hiteknek kicsoda állít
káromkodásból katedrális?
Létem ha végleg lemerült,
ki rettentí a keselyűt!
S ki viszi át fogában tartva
a Szerelmet a túlsó partra!

7. A nemzeti értékkel kapcsolatos információt megjelenítő források listája (bibliográfia, honlapok, multimédiás források):

- **Ágh István:** *Kidöntött fáink suttogása.* Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1990.
- **Görömbei András:** *Havon delelő szívárvány.* Nap Kiadó, Budapest, 2000.
- **Huszár János:** Nagy László, a pápai diák. = *Veszprém megyei Napló*, 1981. szeptember 5. 5. p.
- **Huszár János:** A költőről – egy vers ürügyén. = *Veszprém megyei Napló*, 1981. szeptember 12. 9. p.
- **Huszár János:** „Mint egy didergő kis Nyilas Misi állt a folyosón” = *Veszprém megyei Napló*, 1982. március 6. 8. p.
- **Huszár János:** Nagy László rózsái. = *Veszprém megyei Napló*, 1982. augusztus 20. 13. p.
- **Huszár János:** Háborús diákélet. = *Veszprém megyei Napló*, 1984. november 11. 5. p.
- **Huszár János:** Nagy László barátai. = *Veszprém megyei Napló*, 1985. április 13. 6. p.
- **Huszár János:** Megemlékezés Nagy Lászlóról. = *Veszprém megyei Napló*, 1985. június 1. 16. p.
- **Huszár János:** Nagy László padtársa voltam. = *Veszprém megyei Napló*, 1988. április 7. 5. p.
- **Kerecsényi Zoltán:** „Már itt kuksolok” – Nagy László és Pápa. *Jókai Mór Városi Könyvtár, Pápa, 2006. (Jókai-füzetek, 48. sz.)*
- **Kerecsényi Zoltán:** *Magyarnak lenni – pápáinak lenni.* Magánkiadás, Pápa, 2015.
- **Nagy László:** *Jönnék a harangok értem!* Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1978.
- **Nagy László:** *Adok nektek aranyvesszőt.* Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1979.
- **Nagy László:** *Szárny és piramis.* Magyar Helikon, Budapest, 1980.
- **Nagy László:** *Versek és versfordítások I-III.* Holnap Kiadó, Budapest, 2004.
- **Nagy László:** *Életem – Ágh István: Nagy László szülővilága, emlékháza.* Nagy László Szellemi Öröksége Alapítvány kiadása, Iszkáz, 2005.
- **Tüskés Tibor:** *Nagy László pályaképe.* Pro Pannonia Kiadói Alapítvány, Pécs, 2006.
- **Vasy Géza:** *Nagy László.* Elektra Kiadóház, Szeged, 1999.

8. A nemzeti érték hivatalos weboldalának címe: -

III. MELLÉKLETEK

1. Az értéktárba felvételre javasolt nemzeti érték fényképe vagy audiovizuális-dokumentációja
2. A Htv. 1. § (1) bekezdés j) pontjának való megfelelést valószínűsítő dokumentumok, támogató és ajánló levelek
3. A javaslatához csatolt saját készítésű fényképek és filmek felhasználására vonatkozó hozzájáruló nyilatkozat

III./1. melléklet

*A költő egykori lakóhelyének homlokzata. Pápa, Világos utca 20.
Sajnos, az épületet már csak fotók őrzik, pár esztendeje elbontották...
(Fotó: Kerecsényi Zoltán)*

*Nagy László egykori lakóhelyének udvari része. Pápa, Világos utca 20. Itt lakott a költő gyermekkorában nagyanyjával, testvéreivel, unokatestvéreivel 1938 augusztusától az 1945-ben letett érettségig. Ez a fotó is immár emlékdokumentum, az épületet pár esztendeje bontották el...
(Fotó: Kerecsényi Zoltán, 2006. október)*

Az „Elsősorban pápai” Városbarát Egylet megemlékezése Somogyi József Kossuth-díjas szobrászművész Nagy László-domborművénél 2018. január 27-én, a költő halálának 40. évfordulója alkalmából. A relief 1981 óta a Pápai Református Kollégium Gimnáziuma Március 15. téri főhomlokzatán áll. (Fotó: id. Kerecsényi Zoltán)

Az „Elsősorban pápai” Városbarát Egylet koszorút helyez el Somogyi József Kossuth-díjas szobrászművész Nagy László-domborművénél 2018. január 27-én, a költő halálának 40. évfordulóján. A relief 1981 óta a Pápai Református Kollégium Gimnáziuma Március 15. téri főhomlokzatán áll. (Fotó: id. Kerecsényi Zoltán)

Az „Elsősorban pápai” Városbarát Egylet koszorúja Somogyi József Kossuth-díjas szobrászművész Nagy László-domborműve alatt 2018. január 27-én, a költő halálának 40. évfordulója alkalmából. A relief 1981 óta a Pápai Református Kollégium Gimnáziuma Március 15. téri főhomlokzatán áll. (Fotó: Kerecsényi Zoltán)

Az „Elsősorban pápai” Városbarát Egylet koszorúz az egykori pápai Római Katolikus Polgári Fűúiskola – ma Szent Anna Óvoda – épületénél (Pápa, Zimmermann János utca 10. sz.) 2018. január 27-én, Nagy László elhunytának 40. évfordulóján. (Fotó: Kerecsényi Zoltán)

*Az egykori Római Katolikus Polgári Fiúiskola – ma Szent Anna Óvoda – épületének főhomlokzata. Pápa, Zimmermann János utca 10. sz.
Ide járt iskolába Nagy László 1938-1941 között. (Fotó: Kerecsényi Zoltán)*

Az egykori Római Katolikus Polgári Fiuiskola – ma Szent Anna Óvoda – épületének főhomlokzatán 2007 óta áll a Nagy László- emléktábla a költő diákoskodásának emlékére. Pápa, Zimmermann János utca 10. sz. (Fotó: Kerecsényi Zoltán)

Nagy László iszkázi szülőházának ún. bolgár szobája, melyet Bulgária ajándékozott kifejezve háláját a bolgár népköltészetet fordító Nagy Lászlónak. Az emlékházat a költő pápai tisztelői évről évre felkeresik az ünnepek, megemlékezések alkalmából. (Fotó: Kerecsényi Zoltán)

III./2. melléklet

Kaprinayné Megyeri Zsuzsanna tanárnő ajánlása

Ajánlás Nagy László költő pápai emlékezete felvételére Pápa Város Nemzeti Értéktárába

Nagy László a XX. századi magyar költészet kimagasló alakja. Büszkék lehetünk rá, hogy városunkban élt, tanult hét éven át. 1938-tól 1941-ig a Római Katolikus Polgári Fiúiskolában, 1941-től 1945-ig, a Református Kollégium kereskedelmi tagozatán megszerzett érettségiig. Pápán kapott olyan indíttatást, amely elősegítette, hogy később művészi pályára lépjen. Olvashatjuk pápai iskolatársai, osztálytársai emlékezését róla. Betérhetünk az iskolákba, ahol járt; az utcába, ahol lakott. Elgondolkodhatunk az emléket őrző márványtablák előtt állva.

Iskolájának, a Római Katolikus Polgári Fiúiskolának jogutódja 1988-tól 2003-ig viselte a költő nevét. A Nagy László Általános Iskola iszkázi kirándulásokkal, koszorúzásokkal, műsorokkal, testvériskolai kapcsolatokkal, sokféle rendezvénnyel fenntartotta az egykori tanítvány emlékezetét. 1990-ben újjára indította a pápai járási Nagy László szavalóversenyt, melyet azóta is minden évben megrendez a mai jogutód, a Tarczy Lajos Általános Iskola. Megismertette, megszerettetve a város és a környék általános iskolás korú tanulói számára a névadó ércnél maradandóbb költészetét. A legnagyobb élményt nyújtva a gyerekeknek: ők maguk élhetik át, adhatják elő ünnepélyes keretek között – más költők művei mellett – Nagy László verseit.

1994-ben jött létre a Nagy László Általános Iskoláért Alapítvány, mely napjainkban is a jogutód intézmény oktató-nevelő munkáját támogatja. Elősegíti, hogy a diákok és pedagógusok ne csak ápolják, éljék is meg a hagyományokat.

Nagy László kötődött városunkhoz. Mi is kötődjünk hozzá. Szívleljük meg Adyról írt sorait: „Az ünnepek sorozata nem elég, ha a példa nem érvényesül újra meg újra az időben.”

Javaslom Nagy László költő pápai emlékezete felvételét a Települési Értéktárba.

Pápa, 2018. 09. 27.

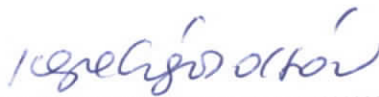
Kaprinayné Megyeri Zsuzsanna
könyvtárostanárnő Tarczy Lajos Általános Iskola
a Nagy László Általános Iskoláért Alapítvány
kuratóriumának elnöke

III./3. melléklet

Hozzájáruló nyilatkozat

A javaslatához benyújtott fotók saját készítésűek, illetve saját tulajdonúak, szabadon publikálhatóak.

Pápa, 2018. szeptember 27.

.....
Kerecsényi Zoltán
(pápai önkormányzati képviselő,
az „Elsősorban pápai” Városbarát Egylet ügyvivője)